

בבא בתרא קעג

ADDENDUM

משה שווערד

רב העמק מסין שאירתא ר שאלה

אמר ואין דבריכם נכחים כמות המדרש על ואלפים ביתרמל: (י) לא הוי סלקא ליה שמעתא אליבא דהילכתא. כן כתיב בביב ד' ל"ב וקובץ ד' ז', אצל כמות ד' י"א לא הוי ודע לפרוקי קושיא ונראה דכיוון כך, דשמעתא שאינו אליבא דהילכתא מתרבים עליו קושיות ואינו מולא ידיו ורגליו צבכמ"ד. (י) והילכתא נידוהו ע"מ כו'. לא מליטו מתוקת בזכ דליפקוק הילכתא אלא כלי' אלמא נידוכו ע"מ כו' וכן הוא צב"ג. וכתעטם שלא הכירו ליהודים כדורו כי ר"ו ונמדכו ק"פ

כאומנין שהמנדא לשוכ"ב לא מכני כיתר, ועי' רצ"ז הי"א ק"י תרי"ק ונניד מושרים פי' ויגס. והא שלא נכנו בו נדוי בחייו, עי' תשב"ץ ח"ב שאלה ע"ב.

לוי' לא חוה סלמא ליה שמעתא אליבא דהילכתא אמר ועזר מצריו תהיה מאי עממא משום דלא שרא לנפשיה (י) והילכתא נידוהו ע"י תנאי אי נמי נדה עצמו ע"י תנאי אע"ג דמרים צריך הפרח:

דרשה הגיע שבעה במרחשוון ולא ירדו גשמים

ב"י א"ל כ"ח תמוז יהודי גופיה לוח סוף דמתיב שלחם הנער אחי וכו'. כ"ב (קצ"ג): א"ר"ה מנין לפרש דמסתעד דמתיב לנכי אטרבט מירי תנקטו מסקיף לה ר"ת ה"א קבלות סוף דמתיב תוס' אסוף על ידי ואלו אטיבט וכו'. ע"ן רב הייתי מפלי קודע חקשתי דר"ת מדמתיב תוס' אסוף על ידי כפי, מן מ"ב ורלו"ן הוא דקאמ"ר כפי, מש"כ ק"ח ה"כ אטרבט מירי תנקטו סס מ"ב יהודי הוא דקאמ"ר כפי, ומה ע"ן השאלה מרלו"ן על הע"טת ע"י יהודה ע"י שפאלה סח"ט סח"ט וכו' קרעני נח"ל, ומירון להשנין סס יכ"ה דמוק דע"מ לא ה"כר יהודה סס ע"ן קבלות אלא לשון ע"טת בנח"ד [לשון ד"כ"ה ססן ל"ע על מה שחבר רלו"ן אין דוחק גדול מזה] והו' כ"מ וי"ל כ"ן דרלו"ן בקבלות קיבל ערבות ולא נה"ל לו יעקב אין סכ"ה לביקש ומתו יהודה בערבות לחוד וכו', אין זה מופש' חוסר, הדע שהרי לרלו"ן אפי' בקבלות לא נה"ל וי"א נה"ל ליהודה, אפי' ע"מ ד"ה"ה נכר בא"י ויסיק כ"דו למלואה העממא ססן יעקב עליו וי"ב סס בערבות לחוד י"ל כ"י, ועוד שהרי יהודה בערבותו קיבל עליו אם לא ה"ל לחיוב א"ל וסמ"ח לך כל הימים מה שלא העמ"ו רלו"ן ולה"י חסמ"ך יעקב ח"י בערבות לחוד, מכל די

לא שאירתא דמחויבין דבית ישראל (א) דרחמינו חד בחבריה וטאן דצריך פרנסה סיבעי ליה דפרנסותיה וטאן דצריך לאחופא מיבעי ליה לאחופיה ואילו טאן דאחופ' ליה לחבריה ע"י ערבא לא מתבעי ליה דתבעיה לערבא ברישא אלא תבע ליה ליומא ברישא ואי לא פרע! ליה או"ל בתר ערבא - כדחנן * חסלות את חבינו ע"י ערב לא * יתבע מן הערב תחלה מאי מעמא רבה ורב יוסף דאמרי תרויהו גברא אשלמת די גברא אשלימית לך סתמין דה רב נחמן האי דינא דפרסאי הוא דינא דפרסאי אדרבה פרסאי בתר ערבא אזלי אלא כי דינא דפרסאי דלא יחבין מעמא דמילתייהו אלא אמר רב נחמן מאי לא יפרע מן הערב לא יתבע מן הערב תחלה תניא נמי הכי חסלות את חבירו ע"י ערב לא יתבע מן הערב תחלה ואם אמר ע"י, בנת שאפרע סמי שארצה יתבע מן הערב תחלה * אמר רב הונא מנין לערב שמשמעבד שנא' אנכי אערבנו מירי תבכשנו מ' א"ר רב חסדא (ב) התם יהודה גופיה לוח הוא דבתי' שלחה הנער אתי אלא אמר רב חסדא

ל"ר חומי חו' חברי' ב"י וטאן דצריך לאחופ' כ"י קילר כ"ן רצ"ז, ולא בירא מקור דינים אלו מדרשו דקראו ויאר יסב ר"ש ק"י ק"י"ד ור"ש קמ"ז, וסס ע"מ כ"ש וכו' ויכ"ה דבר אחופי' הוא כ"י, ונצולר סס הכוונה כק"ד. (ב) התם יהודה גופי' לוח ה"י ד"י שלחה הנער אתי. כנמ"ר א"י כ"י ה"א קבלות הוא דמתיב תוס' אסוף על ידי ואל"ס י"ב נכ"ר ע"י הכוונה כק"ד. ע"י רלו"ן אמר ולא יהודה, וכו' שישב דודאי לא גרע יהודה מקבלת רלו"ן, אצל עדין מ"י ק"י להשנין להכ"ה

יהודה סס ע"ן קבלות אלא לשון ע"טת בנח"ד [לשון ד"כ"ה ססן ל"ע על מה שחבר רלו"ן אין דוחק גדול מזה] והו' כ"מ וי"ל כ"ן דרלו"ן בקבלות קיבל ערבות ולא נה"ל לו יעקב אין סכ"ה לביקש ומתו יהודה בערבות לחוד וכו', אין זה מופש' חוסר, הדע שהרי לרלו"ן אפי' בקבלות לא נה"ל וי"א נה"ל ליהודה, אפי' ע"מ ד"ה"ה נכר בא"י ויסיק כ"דו למלואה העממא ססן יעקב עליו וי"ב סס בערבות לחוד י"ל כ"י, ועוד שהרי יהודה בערבותו קיבל עליו אם לא ה"ל לחיוב א"ל וסמ"ח לך כל הימים מה שלא העמ"ו רלו"ן ולה"י חסמ"ך יעקב ח"י בערבות לחוד, מכל די

ב"י א"ל כ"ח תמוז יהודי גופיה לוח סוף דמתיב שלחם הנער אחי וכו'. כ"ב (קצ"ג): א"ר"ה מנין לפרש דמסתעד דמתיב לנכי אטרבט מירי תנקטו מסקיף לה ר"ת ה"א קבלות סוף דמתיב תוס' אסוף על ידי ואלו אטיבט וכו'. ע"ן רב הייתי מפלי קודע חקשתי דר"ת מדמתיב תוס' אסוף על ידי כפי, מן מ"ב ורלו"ן הוא דקאמ"ר כפי, מש"כ ק"ח ה"כ אטרבט מירי תנקטו סס מ"ב יהודי הוא דקאמ"ר כפי, ומה ע"ן השאלה מרלו"ן על הע"טת ע"י יהודה ע"י שפאלה סח"ט סח"ט וכו' קרעני נח"ל, ומירון להשנין סס יכ"ה דמוק דע"מ לא ה"כר יהודה סס ע"ן קבלות אלא לשון ע"טת בנח"ד [לשון ד"כ"ה ססן ל"ע על מה שחבר רלו"ן אין דוחק גדול מזה] והו' כ"מ וי"ל כ"ן דרלו"ן בקבלות קיבל ערבות ולא נה"ל לו יעקב אין סכ"ה לביקש ומתו יהודה בערבות לחוד וכו', אין זה מופש' חוסר, הדע שהרי לרלו"ן אפי' בקבלות לא נה"ל וי"א נה"ל ליהודה, אפי' ע"מ ד"ה"ה נכר בא"י ויסיק כ"דו למלואה העממא ססן יעקב עליו וי"ב סס בערבות לחוד י"ל כ"י, ועוד שהרי יהודה בערבותו קיבל עליו אם לא ה"ל לחיוב א"ל וסמ"ח לך כל הימים מה שלא העמ"ו רלו"ן ולה"י חסמ"ך יעקב ח"י בערבות לחוד, מכל די

ב"י א"ל כ"ח תמוז יהודי גופיה לוח סוף דמתיב שלחם הנער אחי וכו'. כ"ב (קצ"ג): א"ר"ה מנין לפרש דמסתעד דמתיב לנכי אטרבט מירי תנקטו מסקיף לה ר"ת ה"א קבלות סוף דמתיב תוס' אסוף על ידי ואלו אטיבט וכו'. ע"ן רב הייתי מפלי קודע חקשתי דר"ת מדמתיב תוס' אסוף על ידי כפי, מן מ"ב ורלו"ן הוא דקאמ"ר כפי, מש"כ ק"ח ה"כ אטרבט מירי תנקטו סס מ"ב יהודי הוא דקאמ"ר כפי, ומה ע"ן השאלה מרלו"ן על הע"טת ע"י יהודה ע"י שפאלה סח"ט סח"ט וכו' קרעני נח"ל, ומירון להשנין סס יכ"ה דמוק דע"מ לא ה"כר יהודה סס ע"ן קבלות אלא לשון ע"טת בנח"ד [לשון ד"כ"ה ססן ל"ע על מה שחבר רלו"ן אין דוחק גדול מזה] והו' כ"מ וי"ל כ"ן דרלו"ן בקבלות קיבל ערבות ולא נה"ל לו יעקב אין סכ"ה לביקש ומתו יהודה בערבות לחוד וכו', אין זה מופש' חוסר, הדע שהרי לרלו"ן אפי' בקבלות לא נה"ל וי"א נה"ל ליהודה, אפי' ע"מ ד"ה"ה נכר בא"י ויסיק כ"דו למלואה העממא ססן יעקב עליו וי"ב סס בערבות לחוד י"ל כ"י, ועוד שהרי יהודה בערבותו קיבל עליו אם לא ה"ל לחיוב א"ל וסמ"ח לך כל הימים מה שלא העמ"ו רלו"ן ולה"י חסמ"ך יעקב ח"י בערבות לחוד, מכל די

ב"י א"ל כ"ח תמוז יהודי גופיה לוח סוף דמתיב שלחם הנער אחי וכו'. כ"ב (קצ"ג): א"ר"ה מנין לפרש דמסתעד דמתיב לנכי אטרבט מירי תנקטו מסקיף לה ר"ת ה"א קבלות סוף דמתיב תוס' אסוף על ידי ואלו אטיבט וכו'. ע"ן רב הייתי מפלי קודע חקשתי דר"ת מדמתיב תוס' אסוף על ידי כפי, מן מ"ב ורלו"ן הוא דקאמ"ר כפי, מש"כ ק"ח ה"כ אטרבט מירי תנקטו סס מ"ב יהודי הוא דקאמ"ר כפי, ומה ע"ן השאלה מרלו"ן על הע"טת ע"י יהודה ע"י שפאלה סח"ט סח"ט וכו' קרעני נח"ל, ומירון להשנין סס יכ"ה דמוק דע"מ לא ה"כר יהודה סס ע"ן קבלות אלא לשון ע"טת בנח"ד [לשון ד"כ"ה ססן ל"ע על מה שחבר רלו"ן אין דוחק גדול מזה] והו' כ"מ וי"ל כ"ן דרלו"ן בקבלות קיבל ערבות ולא נה"ל לו יעקב אין סכ"ה לביקש ומתו יהודה בערבות לחוד וכו', אין זה מופש' חוסר, הדע שהרי לרלו"ן אפי' בקבלות לא נה"ל וי"א נה"ל ליהודה, אפי' ע"מ ד"ה"ה נכר בא"י ויסיק כ"דו למלואה העממא ססן יעקב עליו וי"ב סס בערבות לחוד י"ל כ"י, ועוד שהרי יהודה בערבותו קיבל עליו אם לא ה"ל לחיוב א"ל וסמ"ח לך כל הימים מה שלא העמ"ו רלו"ן ולה"י חסמ"ך יעקב ח"י בערבות לחוד, מכל די

ב"י א"ל כ"ח תמוז יהודי גופיה לוח סוף דמתיב שלחם הנער אחי וכו'. כ"ב (קצ"ג): א"ר"ה מנין לפרש דמסתעד דמתיב לנכי אטרבט מירי תנקטו מסקיף לה ר"ת ה"א קבלות סוף דמתיב תוס' אסוף על ידי ואלו אטיבט וכו'. ע"ן רב הייתי מפלי קודע חקשתי דר"ת מדמתיב תוס' אסוף על ידי כפי, מן מ"ב ורלו"ן הוא דקאמ"ר כפי, מש"כ ק"ח ה"כ אטרבט מירי תנקטו סס מ"ב יהודי הוא דקאמ"ר כפי, ומה ע"ן השאלה מרלו"ן על הע"טת ע"י יהודה ע"י שפאלה סח"ט סח"ט וכו' קרעני נח"ל, ומירון להשנין סס יכ"ה דמוק דע"מ לא ה"כר יהודה סס ע"ן קבלות אלא לשון ע"טת בנח"ד [לשון ד"כ"ה ססן ל"ע על מה שחבר רלו"ן אין דוחק גדול מזה] והו' כ"מ וי"ל כ"ן דרלו"ן בקבלות קיבל ערבות ולא נה"ל לו יעקב אין סכ"ה לביקש ומתו יהודה בערבות לחוד וכו', אין זה מופש' חוסר, הדע שהרי לרלו"ן אפי' בקבלות לא נה"ל וי"א נה"ל ליהודה, אפי' ע"מ ד"ה"ה נכר בא"י ויסיק כ"דו למלואה העממא ססן יעקב עליו וי"ב סס בערבות לחוד י"ל כ"י, ועוד שהרי יהודה בערבותו קיבל עליו אם לא ה"ל לחיוב א"ל וסמ"ח לך כל הימים מה שלא העמ"ו רלו"ן ולה"י חסמ"ך יעקב ח"י בערבות לחוד, מכל די

יכול לחבוע מאי כלום עד שיבוא גם השני, כמו בשני מלווים שאין מתחייב אלא לשניהם יחד. אבל הענין והטעם בשני מלווים כיו משום דלמאי נחבזו שניהם זליז ילך כ"א ויפקוד חלקו בפ"ע אלא משום שיהא בתשלומין משועבדים זליז, ואם יקלק לאי זמן החלי ולהשני לא יהי לו צמח לשלם ויכל השני ליקח מהראשון חצי חלקו, דמשועבד חלקו לו בערב וממילא אין לו לשלם חלקו של א', דכמו שאין לו ליתן לאי כל החוב, משום שאין לנו של השני שיכח פקדונו. ונשתחו ציד אחר, כיצד אין לו לנטור שעבודו ליד אחר. וממילא דבר אהב למד שאם שני המפקידים או המלווין הם שותפים ממש, שאם רצה ליתן לאי הכל הוא רשאי, כמ"כ יכול כ"א להכריחו ליתן לו חלקו ההוא כמבואר בק"י קכ"ז דשוחפין יכול א' מהן להכריחו לידון על חלוו, ובקמ"ט והש"ך נתקשו ליישב רומיה דפקקי אהרדי, אבל למש"כ יוחא שפיר, דבקי ע"ז לא מייירי בשוחפין ממש, אלא דנשתתפו בזה הלואה או פקדון. עכ"פ עיקר הטעם הוא דדיינין דלאחיה ענין מזמנו לפונדק אי אלא להשתעבדות. ומש"כ כי הרמ"א דמי שמת וביניה ב' בנים נוהגין לכ"א חלקו ונתקשו ג"כ בטעמו ש"ד, אבל פשוט שהוא משום דלא השתעבדו מעולם זליז ולא נכנסו לערבות וכ"כ באר"ס. והשתא שפיר הוכיח הירי דכנוו כן דשנים שלוו ועשו ערבים זליז, דלמאי מזמנו יחד אם לא להשתעבדות זליז, וכ"כ שנים ששאלו או שקבלו פקדון אמרינן ג"כ למאי הפקוד ביד שניהם אלא כדי שיהו שניהם ערבים זליז. וכ"כ במלכות משות דאפשר ב"י לו להלוות לכל אי חלי המלוה בפ"ע, ובי"ע מפקיד חפץ שבי אי יכול לשומרו, או משאל בהמה לשנים כשהם יחד ואם הי' רוצה לעשות טובה לשניהם, הי' יכול להשאל לזה יומו ולזה יומו, וע"כ כדי לשעבד זליז, אבל במפקיד בהמה שאין צמח של אי לשמרו ומש"כ מוקרה לשניהם, אין שום אומדנא על ערבות, אלא שהזמנו שניהם לעמוד על שמירתה. וביינו דאי צב"ק ד' י' מקר שורו להמשה ב"א שהביא הרמ"א בתשובה ס"ס. ועפ"י דברינו שפיר הקשה בעה"מ משאלה דפרות דמשמע ששאלו כ"א ללורך עלמו, ומכ"מ אפשר ליישב דתם מייירי בשוחפין בקרקע ושאלו פריה לחרוש בה, וכשנאנסב כל אי חייב בחלי ולא יותר שאין ראוי שששתעבדו זליז בשאלת הבהמה, אלא אי מהם שואל לטובה השוחפות ושניהם חייבים באחריותו, ובי"ע בעובדא דידן ז"ל, ב'י אפוטרופקים שלא נעשו ערבים זה לזה, וביינו דאמרין שלא כועמדו יחד אלא ללורך השמירה ולכלכל בעסק שטובים השלשה מן כא' ולא בשביל שעבד התשלומין. ועפ"י זה יוחא גם צ"ד שאחי בנימין מזמנו יחד לשמירתו וכולו האי ואולי יקרנו חסון ולא על תשלומי אס יקרנו חסון. ובאמת זו קצרה אלימתה ליישב פי הרש"ס ז"ל שפי שיכודה נעשה ערב עבור חוב כל אחי לאחרות בנימין וע"י מש"כ הט"ז בק"י קכ"ט בפ"י הקוגי, אבל כ"י דחוק, דלמאי ילרך יהודה לערבות לימא שלחכ בעער אחי שיהא הוא הלוח, וכמש"כ רבינו. וגם לשון תנח אחרו ע"י לא משמע כפי רש"ס שיהא כמו על ידי. ותו מאי ראוי מהשתעבדות לעמוד ולהשיב דבר שהוא בעין להשתעבדות על מלוה

דבר שאינו בעין. ועל ג' רבינו שיקשה שיכודה הי' לוח קשה דיכודה אמר חנוי אערבנו, כי עבדך ערב את הבער. אבל באמת יורה דרכו, דעל בנימין עלמו כ"י לוח ממש, ונשתעבד להשיבו אל אביו, ולא נשתתף כלל עם אחיו, אבל בערבות הוא על חובות דבנימין, שכרי ועקב נתיירא לחסון, משום שבשטן מקפריג בשעת הקבנה כדאי צמ"ר בפרשה זו ואין קטרוג אלא על אחי חסא, וע"ז ערב יהודה לשלם עונות בנימין אס יתחייב בידי אדם כמעשה דגביע או צידי שמים כענין כופר נפשו תחת נפשו, ודוד אמר מי יתן מותי תחתך, וכתוב תחת כפרך מלרים וכדומה. ואין זה דבר שאין לו קצבה דלא מכתי לדעת הרמב"ם פי כ"ה מהי מלוה כ"יג [ומקור דעת הרמב"ם בערב דחליא צמ"כ ב"י מכירה פ"א לענין קנין בדבר שאין לו קצבה וע"י צמ"מ שם שדקדק מקורו של רבינו. ולי"ג להוקיף מנוף הקוגי דגטין ד' י"א מתיר ר"כ בר מנוח מחו צנוהי"ן ניזונות מנכ"י בני תורין וביא מני"מ כ"י ומשני בשקנו מידו, ופרש"י דמקשה לעולם שכרי אין כתובין, וקשה בא עולם משמ"י דר"ל קאמר לה, ור"ל מפרש ב"י הנושא בשטרי פסיקתא, וע"כ רישא מייירי בלא קנו מידו דאי בקנו פשיטא. בשלמא ל"י יוחנן דמוקי צנוהי"ב עלמו קמ"ל שיכול להשתחייב עלמו, אבל לר"ל אי צקנו מידו פשיטא. הן אמת דר"ל דרישא בלא קנו והקופא צקנו מידו וקמ"ל דלא חיישינן ללררי כמו צנוהי"ב, אבל זה דוחק דלא זכר צמ"מ וצמ"מ דקופא מייירי בא"א מוכרישא, אבל הכל בלא קנו מייירי, אלא ע"כ ק"ל לר"ל דכותבין צמ"פ מומילא מש"כ ניזונות מני"מ וא"כ מאי מקשה ר"כ ב"מ לעולם אליבא דר"ל, ול"י יוחנן ודאי לא קשה, שכרי מוקי צמ"מ עלמו בשטר והרי הוא כתוב. אלא ע"כ הקוגי דוקא ל"י חגיגא, ובי"ק בשלמא לר"י ור"ל אפשר דמוזנות מיקרי קלובין, והא דאין אשה וצנות ניזונות מני"מ משום דאין כתובין, והכא הוי כתובין כמש"כ, אבל לר"ה דהטעם דאשה וצנות משום דאין קלובין, אי"כ מחייב עלמו לזון ב"א הוי ג"כ אינו קלוב ולא כשיטת הכ"י צ"י נערה ובכ"מ לחלק בין מזונות דצנוהי"ב למזונות דב"א, אלא כל מזונות שוין וא"כ בשלמא הא דמתחייב בדבר שאינו קלוב יוחא, דשאני פסיקתא דמני להשתחייב גם צמ"מ כמבואר בא"כ"ע ק"י ק"ד וע"י צמ"מ שם, אבל לענין ני"מ קשה הא אינן קלובין, ומשני בשקנו מידו וביינו רבותא דאע"ג דבכ"מ לא מכתי קנין בדבר שא"ק הכא בפסיקתא מרבי, **ו** וכי"ז ראיתי בתשובת גאוני קדמאי ד' פראג ק"י, דאפי' מקנה דבר שלא בא לעולם מוכני בשטרי פסיקתא, וכלל בכלל הן הן הדברים הנקיים באמירה. **ו** וכ"ז לר"ה אבל לר"י ור"ל מחוקק בא"א כמש"כ. והכא צנוהי"ב שם דקאמר ר"א דשטרי פסיקתא אין כתובין, ומקשה מהא דתנן והיא ניזונות מני"מ ומשני בשקנו מידו, ובי' אפשר לפרש צמ"מ ע"ז עלמו בשטר, אלא פשיטא להבגמ"א דמתחייב מייירי בפסיקתא, וא"כ הא דניזונות מני"מ ע"כ או כר"ל דקמ"ל דכותבין, או כר"ה דקמ"ל דקנין מוכני אפי"ג דהוי א"ק, וקתם בגמרא לר"ה כר"ה. הרי למדנו תרתי, חדא דהלכך כר"ה, ותו דאין קנין מוכני בדבר שא"ק

יבזכר ליכא פלוגתא, אלא דלרבי ור"ל י"ל דמחנות מיקרי דבר הקצוב, ור"ה ס"ל דהוי אהו קצוב, ונמלא דקוגי דפי החקן שהקשה הרמב"ן ז"ל מיהא על הרמב"ם היא מיקרה של פסק הלכה, אלא דתלי בפירושה], דכיון דחש יעקב מיקרהו אסון וכו"ו מיהא וכדל"ה כתובות ד' ל' א' וע"ז ערב נפשו תחת נפשו ואין לך קצבה גדולה מזה, והכל בכלל וכו"ו דומה לאומר תן לו אפי' מזה אף ואני ערב, דלמ"ג שאפשר שלא יתן כ"כ, ומכ"כ לכ"ט משתעבד ומקרי ים לו קצבה. ולא קשה דל"כ דערבות על חוב עניות דבנימין הוא, הא לא הי' כמו בשעת מתן מעות ולא מהני ערבות, הא ל"ק דעיקר הטעם ולא משתעבד משום שלא על אמונתו הלווה, והוא לטובת הלוי קאמר שלא יהא נוגשו וחונקו בשוק, אבל הכא יהודה לטובת עלמנו משתעבד, דאי לא קיבל על עלמנו

ערבות זו, לא הי' יעקב לוח לו אה בנימין שמה וקרנו אסון. / חבו פי הפסוקים אנכי אערבנו, את עונותיו, מידי הצקשנו, את גוף בנימין. וכו"ו דל"ה צמ"ר פי' ויגש כה"ד אה ערבת לרעך זה יהודה אנכי אערבנו, תקעת לזר כפ"ך, מידי הצקשנו, נוקשת באמרי פיך אה לא הביאתיו וגו', ולכאורה מאי יוכי ג' דברים אלו הא חד מילתא מינה, אבל היינו כמש"כ דיש כאן ג' דברים הערבות על עוונת, והמלוה דבנימין, והנדוי, וכשנתפס בנימין על הגביע אמר כי עבדך ערב את הנער מעם אבי, פי' הכי ערב לשלם נסיו ושון הגביע משום שלקחתיו מעם אבי לאמר אה לא הביאתיו וגו'. והשתא שני הגורסות מוכינים ומיושרים דגי' רבינו ה"פ שמקשה שאין ראוי לערבות מיהודה, שזה הי' על בנימין עלמנו, ומש"כ מוכי הערבות על שלום עונותיו, וגי' הגמרא צ"כ צא להקשות דהתם ערבות על עונותיו הי' כמו ע"ק ופי' דאפשר הי' שיקבל יהודה ע"ש אה ויגדל עונשו דבנימין לפגוע בנפשו כמו שחש יעקב וקרהו אסון, וזה דומה למי שאין לו צמח לפרוע חובו, אבל אה יכא עונשו לקבל יסורין לא ימקור יהודה נפשי וגופי החתיו, וא"כ מיקרי ערב, אבל יהודה קיבל ע"ש אפילו יסורים וכדומה, שלא יפגע השטן המקטרג בבנימין מאומה, וזה נקרא ע"ק, שהרי אפי' יש צמח דבנימין לשלם ופרעו ממנו, וצמח לא מליט במאמר יהודה אלא במאמרו של ראובן שאמר תוב אותו על ידי, ולא אמר עמי ואני אשיבו אליו, אלא על ידי, משמע דפקח נפשו וביארו מכל לר"ה ולא יהא זו ידו מוננו, ויהודה לא גרע שעבודו ממה שאמר ראובן, ושתי הקושיות חזקות. ^ג מהבא בגי' אה ערבת וגו'. בגמרא א"י הכי אלא א"ר יתח מהבא לקח בגדו כי

סיכול להכשל בו, אבל המאמר את חבירו בהרופים כבר נלכדת באמרי פיך. וזה דלא כפי רש"ים בגמרא ורש"י צפי הכתוב דנוקשת באמרי פיך הוא חרופים וגידופים וא"כ היינו נלכדת באמרי פיך, אלא כמש"כ דעיקר דין ערבות י"ל מנוקשת באמרי פיך [ואע"ג דביומא ד' פי"ז הביא הגמ' לענין פיוס דברים קרא דנוקשת מ"מיי הכוונה על קיפא דקרא נלכדת וגו' והכי תיסקא דר"ף שם]. ע"כ גירסת רבינו מיושרת, וגי' הגמרא לר"ך ליישב דאשגרת לישנא הוא מקוגי דפי המקבל שהביא ה"ש"ס הני תרי קראי. י' ד"א לביתו בו. וכה"ג דר"ף ור"ש"ם, אבל בגמרא א"י ללד שני לביתו אי אהת נכנס כו', ופרש"י כמו ד"א, ולא ראוי דוגמתו. ואולי הי"פ דמקדוק ביתו ולא בית אחר לא משמע אלא למעט בית ערב שאינו חייב לו מלד עלמנו, אבל בית שוכר חמורו וכדומה היינו ביתו ממש, ולא היינו ממשעים אלא מדכתיב משחת מאומה, ולכחוב כי תשה ברעך לא תבה אל ביתו אלא משחת משמע דווקא שניתן לכתחילה ע"מ להשאות, דכ"י מלוח וכל אשראי גביה צ"ע, אבל שכירות ביתו וחמורו לר"ך לשלם תיכף שנתחייב, וכו"ו מדכתיב משחת יתירה י"ל דביתו מנעט בית השוכר, וזהו פי' ללד שני מדכתיב לפני ביתו משחת מנעטין מצייתו עוד כל הני. וזה דמרבין ממשחת מאומה זקפן במלוה היינו מדכתיב מאומה, משמע לרבות כל מין משחת באיזה אופן שיהא שנעשה לו משחת. והנה כתיב א"י כנוסי ת"ל משחת מאומה אמר מאומה ואמר כל מאומה ע"כ. והוא הקצר ופ"ה על מקור הדרש, דמבואר יותר דמכל מאומה קדריש, ור"ל דבפי' וישב כתיב אין ער בית הקובר רואה את כל מאומה, ושם כתיב ולא ידע אהו מאומה הרי דבלשון מאומה לחוד משמעו כל